

Tuntikki Tolonen

**AGNES
ȘI MISTERUL
CONACULUI**

Ilustrații de Kati Vuorento

Traducere din limba finlandeză de
Sigrid Crasnean

Editura Paralela 45

Prolog

Rauhala, 1932

Era încă devreme, noaptea de vară tocmai făcea loc zorilor. Primele raze de soare creau modele pe podea și pe peretele opus prin perdelele de dantelă de la fereastră.

Agnes Maria se strecură afară de sub pătură și atinse podeaua cu degetele goale de la picioare. Era rece, așa că-și vârî iute picioarele în papucii de casă micuți și împodobiți, pe care tatăl ei îi adusese din recenta lui călătorie în Germania. Era iarăși plecat, de data asta în Anglia, unde avea să rămână până la mijlocul verii. Până atunci, de casă se ocupa mătușa Amelie, iar asta însemna disciplină, reguli stricte și vigilență constantă. Dacă voiai o clipă de liniște, trebuia să te trezești mai devreme decât mătușa. De fapt, mai devreme decât oricine altcineva.

Agnes Maria stătu o clipă la marginea patului, ascultând sunetele casei. Era foarte liniște, nu răsuna decât cântecul melancolic al mierlei din spatele ferestrei. Hugo avea să mai doarmă încă

multe ore, iar mătușa lua întotdeauna micul-dejun în dormitorul ei. Agnes se ridică, își înfășură șalul în jurul umerilor și se duse tiptil la ușă. Se strecură apoi în hol și trase ușa în urma ei. Așteptă puțin ca ochii să i se obișnuiască în întuneric, după care făcu precauță câțiva pași spre salon. Dintr-odată, auzi ceva și se opri. Nu era singură. Era cineva pe scara servitorilor; Agnes Maria îi putea auzi pașii ușori coborând treptele.

Agnes Maria privi în jur. Nu avea după ce să se ascundă și nu avea suficient timp să se întoarcă în camera ei. Așa că rămase pe loc, cu privirea ațintită asupra treptelor. Pașii se apropiau. Erau ușori și iuți și, din fericire, nu păreau să fie ai mătușii Amelie. Probabil că n-ar fi ales oricum să coboare pe scara aceasta îngustă. Pașii lui Hugo erau șovăielnici și-n plus, ieri avusese febră, așadar astăzi cu siguranță nu se va ridica deloc din pat.

Se auzi un scârțâit încet, după care se iviră niște pantofi negri cu șireturi, apoi o fustă maro și un șorț alb. Treptele răsunau ușor sub pantofii ce coborau agil. Agnes Maria răsuflă ușurată. Nu era decât Elsa, noua slujnică de la bucătărie.

Elsa o zări pe Agnes Maria și tresări.

— Domnișoară Agnes! Ce m-am speriat! De ce stă domnișoara acolo tăcută ca o fantomă, la ora asta?

— Eu..., încep Agnes Maria, dar nu știu cum să continue.

Trebuia să-i explice ceva slujnicei? De bună seamă că era liberă să se plimbe după bunul plac prin propria casă.

Agnes Maria se îndreptă de spate și încercă să adopte aceeași privire arogantă precum mătușa Amelie, dar nu-i prea reuși. Elsa coborî scările, iar Agnes Maria văzu că ducea oala de noapte a mătușii.

— Știu unde te duci, zise Elsa, zâmbind conspirativ. Du-te, nu trebuie să-ți faci griji din cauza mea. N-am să-i spun doamnei.

Agnes Maria fu atât de mirată, încât uită să se prefacă arogantă. De unde putea ști slujnica despre ea? Tot ce știa ea despre Elsa era că venise la ei cu câteva săptămâni în urmă, probabil de la vreo fermă, și că acum dormea în bucătăria conacului Rauhala, pe un pat care era dat laoparte în timpul zilei.

— Credeam că nu se mai trezește nimeni așa de devreme, spuse Agnes Maria.

Elsa râse.

— Nu-i chiar așa de devreme. Nu pentru mine, în orice caz. Am pus deja aluatul la crescut și am aprins focul. Altfel nu va fi nici cafea de dimineață pentru doamna Amelie și nici pâine pentru domnul Hugo. În curând se trezește și bucătăreasa.

Agnes Maria dădu din cap, neștiind ce să mai spună. La drept vorbind, nu-i trecuse niciodată prin minte că cineva trebuia să se trezească așa de devreme în fiecare dimineață să pregătească micul-dejun și să golească oala de noapte a mătușii și pe a ei.

— Trebuie să plec, să nu se stingă focul din vatră, continuă Elsa. Doamna nu se trezește decât peste cel puțin două ore. Și n-am să spun nimănui, domnișoara poate conta pe asta.

Elsa se întoarse și dispăru pe ușa care dădea spre ieșirea din dos, unde era gunoiul. Agnes Maria simți cum i se încălzesc obraji. Așadar, Elsa știa că de mătușa Amelie se temea cel mai tare.

Se auzi din nou ușa din spate și pașii înăbușiți ai Elsei reveniră. Elsa își bătu pantofii de podea și se strecură în bucătărie, de unde răsună un zgomot de vase. Agnes Maria își înfășură mai strâns șalul în jurul ei și se încruntă. În regulă. Deci mai avea cel puțin două ore până să coboare mătușa. Așa îi zisese Elsa. Era o informație bună. Poate că Elsa îi putea fi de folos.

Se întoarse, se îndreptă tiptil spre ușile albe cu oglinzi și apoi străbătu holul în fugă, trecând pe lângă ferigi, filodendroni și mobilierul din umbră. Trecu pe lângă pianul lui Hugo și închise în treacăt capacul, ca nu cumva să aibă iar mătușa motiv să-i facă observație. Apoi deschise ușile duble care dădeau într-un hol întunecat. Se uită în jur de parcă voia să se asigure că nu o vede nimeni. Nu era nimeni pe hol, desigur. Merse tiptil până la ușa ei secretă, o deschise și se strecură înăuntru. Se auzi o bufnitură înfundată când se închise ușa. Holul era iarăși gol și tăcut, ca și cum nimeni n-ar fi trecut pe-acolo.

1. O surpriză sub tapet

Se auzea telefonul undeva, dar unde? Agnes își pipăi buzunarele hanoracului și ale pantalonilor. Nici urmă de telefon. Își ridică privirea și cercetă bucătăria de un cenușiu-tomnatic din conacul Rauhala. Peste tot erau urme ale lucrărilor de renovare în curs: role de tapet, lipici pentru tapet, cartoane și folie de plastic. Dar telefonul, nicăieri! Nu era pe marginea mesei, nici pe scaun, nici pe podea, nici în ghiozdan, dar sunetul insistent se auzea în continuare. Privirea lui Agnes căzu pe mormanul de haine și eșarfe de pe șifonier: acolo era, desigur! Probabil că pusese telefonul în buzunarul paltonului când ea și mama străbătuseră salonul. Scoase telefonul, aruncă o privire la ecranul care pâlpâia și răspunse:

- Salut, Pilaf!
- Ți-a luat ceva timp, spuse Pilaf.
- Nu-mi găseam telefonul. Sunt în Rauhala cu mama, răspunse Agnes. Măine încep renovările și trebuie să facem tot soiul de pregătiri aici, să punem folie de plastic pe jos și așa mai departe.
- Ah, moștenitoarea este prinsă cu noua ei vilă, zise Pilaf.

Agnes pufni în râs.

— N-aș spune că e chiar nouă, răspuse ea. Are vreo 150 de ani. Sunt atât de multe straturi de tapet, iar mama are de gând să ia câte o mostră din fiecare.

— De ce? întrebă Pilaf.

— Vrea să facă o expoziție istorică din ele în holul conacului. Apropo, n-o să ghicești niciodată ce nume i-a pus expoziției.

— Care-i? întrebă Pilaf.

— Tapetul din bucătăria conacului Rauhala de-a lungul timpului, răspuse Agnes și izbucni din nou în râs.

— Impresionant, spuse Pilaf.

— Nu e un nume chiar atât de rău, spuse mama veselă din spațele lui Agnes, în timp ce-și trăgea pe cap un pulover vechi pentru protecție. Să trecem la treabă!

Agnes își dădu ochii peste cap în semn de răspuns. Continuă apoi la telefon:

— Trebuie să plec. Pot să te sun puțin mai târziu?

— Sigur, zise Pilaf.

Agnes puse telefonul în buzunar. Părea ireal că, în urmă cu câteva luni, nici măcar nu știuseră că exista locul acesta. Nu auzi-seră niciodată de satul Harmala, nici de străbunica Agnes Maria. Și iată-le acum aici, în mijlocul casei străbunicii, înconjurate de lucrurile ei și de vechi secrete de familie. Era ca și cum ar fi pătruns într-un roman polițist, dar fără niciun indiciu încotro s-o apuce.

Mama se aplecă să inspecteze unul dintre pereți.

— Bun! Cel puțin soluția decapantă pare să fi funcționat, spuse ea.

Primul strat de tapet, gălbui și urât, se dusese de la sine, dezvăluind unul vechi și palid sub el.

— Dacă trag de restul de tapet, poți să tai o mostră?

— Sigur, răspuse Agnes.

Luă foarfeca de pe marginea mesei.

— Țsta e frumușel, zise mama, examinând tapetul de sub primul strat.

— Poate e un pic... pătrășos? spuse Agnes, iar mama râse.

— Mda, poate că e.

Tapetul avea floricele albastre și linii drepte care formau pătrate. Florile rotunjite arătau ciudat lângă liniile drepte. Însă una dintre marginile tapetului se desprindea deja promițător de pe perete. Mama trase o dată, și încă o dată, dar apoi începu să pipăie perețele. Ciocăni ușor și ascultă, ca și cum aștepta un răspuns.

— Ce faci acolo? întrebă Agnes.

— Mi se pare că e un spațiu gol aici, dedesubt. Sper că nu e vreo gaură de șobolan, răspuse ea.

Lipi din nou urechea de perete și bătu.

— O, o gaură de șobolan acolo în perete? pufni Agnes.

Mama începu și ea să râdă.

— Mda, poate c-ar fi mai bine să ne concentrăm asupra moștelor de tapet, ce zici? Anica o să inspecteze pereții mâine, când echipa de renovare începe lucrările.

Mama apucă din nou marginea tapetului și începu să tragă ușor de acesta.

— Se desprinde, spuse ea. Opa, nu se vede decât lemnul dedesubt. Sunt doar două straturi de tapet!

— O să fie o expoziție destul de mică, zise Agnes. Va trebui să aducem tapet din celelalte camere.

Deodată, tapetul se sfâșie cu zgomot și o bucată mare din el căzu.

— Vai de mine! exclamă mama surprinsă. Ia privește aici!

— Ce-i aia? întrebă Agnes.

— Pare să fie ușa unui dulap vechi, răspuse mama. A fost acoperită cu tapet cândva. Hai să vedem dacă o putem deschide.

Luă un șpaclu de pe masă, vârî vârful sub marginea ușii și răsuci. Se auzi un clic slab și ușa se deschise.

— E plină de lucruri, se minună mama și deschise ușa de tot.

— Ceșcuțe vechi de cafea, spuse Agnes uimită.

— Și farfurii. Un set complet de farfurii, spuse mama, clătinând din cap. De ce au lăsat toate lucrurile astea în dulap, sub tapet?

Agnes luă cu grijă o ceașcă de cafea și o cercetă. Era albă, delicată și frumos curbată. Era împodobită cu floricele roz și frunzulițe verzi.

— Probabil că asta n-a fost folosită niciodată, spuse Agnes. E ca nouă!

Mama apucă o ceașcă singuratică de la marginea raftului, care nu făcea parte din același set.

— Ei bine, asta în schimb a fost folosită.

În mână ținea o ceașcă mică, întunecată, din care lipsea o bucată. Într-o parte avea o crăpătură închisă la culoare, care părea că face parte din motivul cu trandafiri.

Agnes puse ceașca imaculată înapoi în dulap.

— Pot s-o văd? întrebă ea.

Simți brusc că era ceva în legătură cu acea ceașcă de cafea veche și ciobită. Parcă o știa de undeva și doar uitase de ea. O uitase și o găsisse din nou acum.

Mama îi întinse ceașca lui Agnes și se uită în spatele stivei de farfurii.

— Mai e ceva acolo.

Mama își strecură mâna pe lângă vase și apucă ceva aflat chiar în spatele dulapului.

— Este... nu știu ce este. Uite.

Mama îi dădu lui Agnes o sacoșă de pânză de culoare roșu-închis, apoi vârî mâna înapoi în dulap. De data aceasta scoase un dosar negru de carton. Îl deschise și oftă încântată.

— Flori uscate. E un ierbar școlar. Uite ce frumoase sunt!

— E al străbunicii? întrebă Agnes.

Fata scosese din sacoșă o cutie lunguiață de lemn și acum o întorcea în mâini, examinând-o. Încă nu-și dădea seama cum să o deschidă.

— E datat 1932, spuse mama. Cu siguranță e al lui Agnes Maria. Avea 12 ani pe atunci. Poate că e și-un nume pe-aici pe undeva.

Mama întoarse dosarul și se opri asupra literelor scrijelite pe coperta interioară.

— Da, poate că astea sunt... inițiale? propuse ea și râse. Literele sunt atât de ornamentate și șterse, încât nu se pot distinge. Prima literă e B? Sau F?

- Mi se pare că e E, spuse Agnes. Cred că scrie E.R.
- Așadar nu Agnes Maria, zise mama. Oare cine a fost E.R.?
- Cineva peste al cărui dulap cu farfurii a fost pus tapet, răspunse Agnes.
- Sunt sigură că a fost din greșeală, spuse mama. Nu cred că ar face cineva așa ceva în mod intenționat. Ce este în sacoșă?
- Un fel de cutie ciudată pe care nu o pot deschide, răspunse Agnes.
- Mai apăsă o dată pe clapeta cutiei și, brusc, capacul se deschise.
- Opa! exclamă mama și prinse din zbor un instrument de lemn care țâșnise din cutie.
- E un stilou vechi cu cerneală. Ai găsit unul asemănător pe biroul străbunicii, cel roșu, nu-i așa? Atâta doar că era un pic mai finuț și avea inițialele gravate pe el. Când te gândești că pe vremuri propriul stilou era atât de valoros, încât aveai numele gravat pe el!
- Agnes luă stiloul de la mama ei. Îl întoarse și observă imediat gravura frumoasă și minusculă.
- Și ăsta e gravat, zise ea.
- Ce scrie? întrebă mama.
- E doar un E, răspunse Agnes, uitându-se la mama ei. Trebuie să fie stiloul lui E.R.
- Foarte ciudat, spuse mama, încruntându-se. Adică a trăit cineva aici în același timp cu Agnes Maria și Hugo?

— Dacă e așa de ce nu este menționat? De ce nu apare în niciuna dintre fotografii? Întrebă Agnes.

— Nu știu, răspunse mama gânditoare.

— Trebuie să-l sun pe Pilaf, spuse Agnes. Preferabil acum.

Mama dădu din cap.

— Bună idee, zise ea.

